

FEBRUAR

D: 3. kom 3de Fruentimmer over Isen til os for Hunger Skyld, thi de vare fattige Folk, som de tiænte hos. De samme gjorde Ansøgning om lidet Gryn, som de ville have til deris smaae Børn. Konen, som var Enke, græd og sagde, at hendis Børn kunde nu ikke længere taale at spise gamle kogte Skoe og Baade-skind, som de nu i lang Tid har motte tære. Over denne Elendighed motte ieg endelig lade dem faae lidt, hvilke ieg med goed Samvittighed kunde giøre, thi ieg viste vel, at de høye og respective Directeurer ikke vil fortryde derpaa, naar Nøden var saa haard iblandt de arme Menisker.

D: 7de kom atter nogle Grønlændere til os; de havde udstaaed megen Kulde underveis, saa de fleste hafde faaet Frost i Ansigtet. Kulden er nu saa stræng, at vore Folk har motte flytte ind til Grønlænderne, thi deris Brænde var nu næsten oppe, og gaar os næsten ligedant, men vi kan ikke alle forlade Colonien. Aarsagen var denne at vore Tørv iaar ikke kunde blive tør for Regnskyld.

D: 15. døde her ved Colonien en gammel Enke, som for nogle Aar siden var døbt af Hr. Bloch og hede Eva. Ieg loed da strax af 4re Brædder slaae en Kiste sammen, for at bevare hende udi, siden nu ingen kan komme i Jorden. Een Søn paa 14 Aar efterloed hun sig, som i det samme Aar var døbt og kaldet Christian; han forlangte at blive her ved Colonien til viidere.

D: 18. befant vi Kulden saa stræng, at baade Viinflasker og Blik-Flaskerne sprang i støkker endskiøndt de stode i Stuen, hvor Varmen var, saa ieg nu maae bevare Ræsten i Trækar.

D: 20de kom 3de Slæder 12 Miile norden fra; de fortalte at ved *Manermiut*, som Colonien var distineret at staa, er ingen Folk i aar, og findis heller ingen førend i S: Oste Bugten, saa og nogle faae paa Hunde Æjlænderne. Aarsagen er, hvorfor der boer ikke mange Folk, er for den daarlige Fangst, som falder der undertiden, saa her er et daarlig Stæd, men der enda langt daarligere naar ieg undtager Hunde Æjlænder, saa ieg kan ikke begribe hvor fore de har ført Compagnied i de Bekostninger at lade sætte Coloni paa de Grænser. Ieg ser ikke at nogen Colonier paa disse Grænser kan stoppe

naar Hvalfiskeried slar feil. Den Erfarenhed har ieg haft tilforn og nu nærmere undersøgt at være i Sandhed, at her paa disse Grænsen, og ved *Sydbay* samt ved den nordeste Coloni, som kaldis *Norsak* burde ingen Coloni have staaed, thi naar Hvalfiskeried slar feil paa disse omtalte Stæder kan ingen stoppe de Omkostninger, og det har dog alle Tider været bevist, af Grønlænderne selv, at naar de ingen Hval fanger, lider de Hunger og Nøed.

D: 26. kom 2de Grønlændere paa Besøg, de forlangte noget til Borgs siden de nu begynder at fange noget. De forblev hos os i 2de Dage, hvor over ieg fik Anledning til at underviise dem om Gud og hans Villie. De vare meget dumme og ikke viste af det aller ringeste at sige, dog førend ieg slap dem, bleve de lidet folkelig.

D: 28. atter Grønlændere paa Besøg; de havde inted at forhandle, uden nogle faae Skind; de fortalte, at de hafde skudt hos dem 2de store Hviide-Bjørner og 4re Hval Rosser. Sælhunde ere kun faae, og Hvalfiske seer de vel nok af, men den iidelige Driv-iis hindrer dem, at de ikke kan komme dem i Skud, og som de var begiærende at høre mere om Gud, thi de sagde, at de hafde forglæmt det siste ieg taledede med dem, forkynte ieg dem det paa nye, med flere Omstændigheder. Denne Maaned har nu ud til Enden holt ud med stærk Frost og giæmliig klar Luft.

MARTJ

Den begynder temelig uroelig med Storm og Frost.

D: 9. kom nogle Grønlændere norden fra og forkynte os at de ved *Christians Haab* levede alle vel, og de har haft got og roelig Veir der, hvor over de efter gammel Sædvane har fanged got, hvor imoed vi og Sonden for os, har lidt stor Nøed; de samme bad mig, at ieg endelig motte komme Nord til dem og handle, thi de der Nord kunde ikke vel tage imoed alt det Speck, som de om Foraared fanged.

D: 12. atter Grønlændere til os fra Wilde Eilænderne, de samme bragte mig et Laar af en Hvide-Bjørn, hvilke vi alle spiisede og smagte som gammel Oxekiøed. De fortalte, at de nu vente hver Dag

paa stille Veir for at forsøge Løkken til Hvalfisk-Fangsten. Ieg laante dem og Harpuner der til og opmuntred dem til een goed løkkelig Fangst.

D: 14. atter 3de Slæder norden fra, men de bragte inted med sig uden nogle faae Sælskind. De fortalte at der Nord ved *Manetsok* for kort Tid siden var en Grønlænder ude paa Sælhunde-Fangst med sin Baad, og da han vilde skyde i en med sin Piil blev den forvandlede til et hæsli Spøgelse, sprang oven paa Baaden og tog ham under med sig, saa de ikke saae ham mere. De andre af Rædsel flygtede strax til Lands. Anden Dagen derefter gik hans Kone tillige med nogle andre over Isen ud til Søe-Kanten for at søge efter ham, om hans Baad i det minste ikke var at finde, men som hun gik og græd, i forveien blev hun usynlig for dem, og de hørte i det samme en Susen og Skrig i Luften saa og en Tommult ligesom af Hunde og Slæde, som ogsaa straxsen forsvantis for dem, saa de mente, at hendes Mands Siæl hafde hendt hende op til Himmels med Hunde og Slæde, men hvor vidt de selv kan troe denne Fabel, vil ieg lade staa ved sit Værd.

D: 20de var alt aaben Vand at see her og ingen Iis mere i Søen, men alle Bugter og Revierer ligger faste enda, dog begynder de at tæres temmelig bort.

D: 24. kom 2de Grønlændere til Baads fra Vilde Æjælænder og berætted, at de hafde nogle Dage forher væred ude paa Jagt efter Hvide-Bjørner, som var kommen over med Væst-iisen, hvor de dræbte 4re af dem og blev var, at de hafde faaed Lugten af en stoer Hvalfisk, som laae døed imellem Iisen. De gav sig og strax ifære med den for at see den bjærged, men som det kom ondt Veir paa dem, og Natten begynte, motte de retirere dem til Lands med noget lidet, som de hafde skaaret af ham. Anden Dagen gik de ud for at ville ret have den bjærget men da var den bortdrevne samt Iisen med,

D: 26. atter sydlig og S. veste Vinde med Snee, som atter satte Iisen ind paa Landet, saa vi fra høyeste Biærge ej kunde see aaben Vand. Dette har ieg mærked: siden vi boer ude ved Søe Kanten er her idelig ustadig Vejr og at den Iis, som ligger her langs Landet kommer alt fra America med vestlige Vinde, som holder ud til Junij

Maanedes udgang, da den først ræt forlader denne Side og strækker sig gierne fra Sydbay og lige hen til Nord Polen, hvor den sjelden gaar bort.

D: 28. var en af de døbte Grønlændere her ved Colonien gaaed op i Marken for at skyde os Ryper, men han kom ganske silde hjem og saa ganske forrygt ud, taledede over sig uden at kunde faa et ræt Svar af ham, og da han kom ind blev han ganske syg saa ieg motte give ham noget ind at vederqvæge sig med. Da han nu Dagen der efter var kommet sig noget, spurte ieg ham hvad det skade ham. Han gav til Svar, at han kom op til et høyt Bjærg, hvor han saa nogle Folke- Spor i Sneen, som han fulte intil han stoed oven over en Huu'e, og da han blev bange og ville vende tilbage, viste han af ingen Ting, førend han sad i et Huus og saae adskillige Diævler siddende og snagte til hvær andre, som han ikke forstoed. Den ene af dem var gammel og saae fæl ud, det halve Ansigt var sort, og den anden halve Del var hvidt. De bar strax for ham adskillig Slags Mad frem, som de truede ham til at æde, men han kiente intet der af uden een Lax, som han bed udi for Trussel Skyld, og da han nu ville til at æde, hørde han en Røst uden fore /: som han syntis var sin Moders Røst, der var død for 4re Aar siden ./, som sagde: Min Søn, æed ikke, thi hellers kand du ikke komme fra dem. »Og i det samme kom ieg mig lidet og paakalte Gud, at han ville frelse ham herfra, og som ieg bad for mig selv, viste ieg af ingen Ting, førend ieg var under aaben Himmel igien, men ganske henrygt, saa ieg syntis at have Vinger paa og fløy igiennem Luften her hjem, men hvor ieg er kommet adstæd ved ieg slæt inted af, thi min Forstand har været borte intil nu.« Nu veed ieg ikke, hvad ieg skal dømme heraf, thi Drængen har alle Tider været een af de hurtigste og aldrig tilforn har ville troed saadant, naar andre har kunde fortælle os noget, men saa snart han nu kommer sig igien, skal ieg tage ham med mig og viise mig det Stæd, om ieg og ikke kan komme til at see saadanne Ting, efter som ieg er noget vantroe til at fæste Troe til slige Ting.